

Sygn. akt IV Ka 762/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 r.

sprawy **K. K.**

syna I. i G. z domu Z.

urodzonego (...) w R.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 29 sierpnia 2016 r. sygnatura akt II W 555/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego K. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego F. Ż. kwotę 840 złotych tytułem kosztów pełnomocnictwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 40 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 762 / 16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2016r. sygn. akt II W 555/15:

I. obwinionego K. K. uznał za winnego tego, że w dniu 03 sierpnia 2015 r. około godz. 03:40 na drodze krajowej nr (...) koło miejscowości P. jako kierujący samochodem m-ki R. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas jazdy w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem m-ki Z. o nr rej. (...) wraz z przyczepą o nr rej. (...) to jest wykroczenia z art. 86§1 kw, za które na podstawie art. 86§1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 zł (czteryście złotych);

II. zasądził od obwinionego K. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego F. Ż. kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżyciela, a związanych z kosztami ustanowienia pełnomocnika w sprawie;

III. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, nadto obciążył go kwotą 2162,78 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem wydatków związanych z opiniami biegłego i wymierzył mu opłatę w kwocie 40 zł (czterdzieści złotych).

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 201 kpk w zw. z przepisem art. 42§1 kpw poprzez przyjęcie, iż opinia biegłego W. K. jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności i oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, podczas gdy dotychczasowa opinia wraz z opinią uzupełniającą:

- oparta jest jedynie na założeniu biegłego co do prędkości obwinionego,

- nie zawiera rozważań (wersji alternatywnej) z uwzględnieniem danych o zmniejszeniu prędkości, które podawał w wyjaśnieniach obwiniony,

- zawiera sprzeczności w zakresie podstawy wyliczeń prędkości obwinionego,

- wydana została na podstawie niepełnego i nieprocesowo zabezpieczonego materiału dowodowego, w szczególności na podstawie zdjęć i własnych oględzin biegłego, które nie stanowiły dowodów dopuszczonych przez Sąd w toku postępowania,

2. naruszenie przepisu art. 7 kpk w zw. z przepisem art. 8 kpw polegające na nieuzasadnionym odmówieniu wiary wyjaśnieniom obwinionego, w sytuacji gdy zeznania kierującego ciągnikiem F. Ż. są niewiarygodne, albowiem zeznał, że po zderzeniu nie przestawiał pojazdu, tymczasem na fotografii przyczepy, za którą widoczny jest asfalt bez jakichkolwiek odłamków i śladów, co wskazuje na to, że po zderzeniu pojazdów (wbrew zeznaniom nietrzeźwego kierowcy ciągnika) pojazd marki Z. był przestawiany.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego F. Ż. w odpowiedzi na apelację wnioskował o jej nieuwzględnienie i zasądzenie kosztów pełnomocnictwa w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna. Wbrew oczekiwaniom apelującego w niniejszej sprawie nie wystąpiły ani wyliczone w apelacji błędy procedowania ani też nie doszło do błędnych ustaleń faktycznych, które musiałyby skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i skierowaniem sprawy do ponownego rozpoznania czy zmianą wyroku przez uniewinnienie obwinionego. Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody, także przy pomocy opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych W. K.. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu obwinionego K. K. co do zarzucanego mu czynu, wypełniającego komplet ustawowych znamion wykroczenia z art. 86 § 1 kw, mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk.

Za oczywiście nietrafiony należy uznać zarzut obrazy prawa procesowego art. 201 kpk, którego uzasadnienie ma charakter wyłącznie polemiczny, stanowi niestety wybiórczą ocenę opinii biegłego W. K., pozbawioną odniesienia do realiów procesowych sprawy. Jak to wynika z protokołu rozprawy z dnia 1.12.2015r. (k. 72 akt) obwiniony nie oponował dopuszczeniu dowodu z pokolizyjnej dokumentacji fotograficznej, wykonanej przez prowadzących akcję ratowniczą uwalniania obwinionego z zakleszczonego pojazdu k.60-69 akt. Nie ma także żadnych racjonalnych przesłanek,

pozwalających na zakwestionowanie rzetelności wykonania tych fotografii i co do faktycznego odzwierciedlenia na nich okoliczności kolizyjnych, zaś kwestionowane w apelacji czynności biegłego lustracji odcinka jezdni, na którym doszło do kolizji, oraz przyczepy biorącej udział w kolizji, miały charakter wyłącznie pomocniczy dla potrzeb wydania opinii. Nie wskazał jednocześnie apelujący, czy kwestionuje merytoryczne ustalenia tych oględzin biegłego, a jeśli tak, to które.

Najwyraźniej apelujący nie zrozumiał także treści opinii biegłego, skoro podniósł zarzut jej sprzeczności oraz nie dostrzegł, że biegły bardzo szeroko przeanalizował technikę jazdy obwinionego wedle jego wyjaśnień, tj. momentu dostrzeżenia przyczepy, prędkości jazdy, sposobu uderzenia w przyczepę, umiejscowienia obu pojazdów (opinia k.117-120 akt). Biegły W. K. analizował także okoliczności wypadkowe wynikające z wersji kierującego ciągnikiem z przyczepą, oskarżyciela posiłkowego F. Ż. (k. 120 akt). Te dowody osobowe biegły skonfrontował z materiałem zdjęciowym, tj. uwidocznionymi na nich śladami kolizji na jezdni, wzajemnym pokolizyjnym usytuowaniu pojazdów, uszkodzeniach pojazdu obwinionego, które to dane pozwoliły na jednoznaczne ustalenie miejsca kolizji w wymiarze poprzecznym jezdni i sposobu najechania przez obwinionego na tył przyczepy (rys. 1-4). Po zastrzeżeniach obrońcy co do opinii z dnia 5 maja 2015r. biegły czytelnie, szczegółowo i wyczerpująco odniósł się do nich w opinii uzupełniającej (k. 201- 205 akt). Nie sposób zgodzić się z zarzutami apelacji o błędności wyliczeń opinii co do prędkości jazdy obwinionego na ok. 90 km/h, wykluczenia prędkości zderzenia na 60 km/h i ewentualnej drogi hamowania, skoro sam obwiniony deklarował prędkość pojazdu na 88 km/h i nie zamierzał hamować przed przyczepą, ale zaplanował jej omijanie i ten manewr rozpoczął. Obwiniony najechał swoim pojazdem na lewą tylną część przyczepy, jego pojazd wtedy poruszał się prawym pasem bliżej środka jezdni, zaś ciągnik z przyczepą poruszał się prawymi kołami na wysokości prawej krawędzi jezdni, a jego prędkość nie była wyższa niż 20 km/h. W sprawie nie występują jakiegokolwiek pewne przesłanki dowodowe na potwierdzenie wyjaśnień obwinionego, że kierujący ciągnikiem miał nagle zajechać drogę pojazdowi obwinionego, tj. od momentu dostrzeżenia przyczepy w odległości 100 m ciągnik miał nagle ruszyć. Skoro bowiem obwiniony będąc 30-40 m przed przyczepą tego manewru jeszcze nie dostrzegł i w tym momencie miał dopiero sprawdzać w lusterku wstecznym jezdnię za pojazdem, to oznacza, że faktycznie znajdował się już na kursie kolizyjnym, a do kolizji doszło wyłącznie z powodu niezachowania przez obwinionego należytej ostrożności. Nawet hipotetycznie zakładając tu deklarowaną przez obwinionego zderzeniową prędkość 60 km/h, to najechanie przyczepy nastąpiło w czasie ok. 2 s (przy tej prędkości obwiniony w ciągu 1 s pokonywał 16,6 m), co tym samym oznacza, że kierujący traktorem przy maksymalnej prędkości jazdy 20 km/h (czyli 5,5 m/s) na odcinku owych 30-40 m nie miał żadnej możliwości wykonania nagłego manewru zajechania drogi.

Tak więc zawarta w apelacji krytyczna ocena ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku, opierająca się na niewiarygodnych wyjaśnieniach obwinionego, trafności stanowiska Sądu I instancji wzruszyć nie może. Wymierzona obwinionemu kara spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Grzywna orzeczona w wysokości 400 zł nie jest karą niewspółmierną, lecz wyważoną stosownie do kryteriów ustawy, dostosowaną do stopnia zawinienia obwinionego jak i jego możliwości majątkowych, to orzeczenie odpowiednio wychowawcze, które powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

O należnych oskarżycielowi posiłkowemu kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (pkt. II) orzeczono na podstawie art.119 kpw w zw. z art. 627 kpk, stosując minimalną stawkę wynagrodzenia, określoną w § 11 ust. 1 pkt. 4 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z dnia 5 listopada 2015r.).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.